

OLETTEKO NEUVOSTOLIITON PUOLLELLA VAI SITÄ VASTAAN?

I

Miljoonat kapitalististen maiden työläiset ottivat syksyllä vuonna 1917 riemulla vastaan viestin proletaarisen vallankumouksen voitosta Venäjällä, maailman ensimmäisen työläisten ja talonpoikien valtion perustamisesta. Ja kun imperialistivaltojen hallitukset järjestivät neuvostovastaisen sotilaallisen intervention, Englannin, Ranskan, Yhdysvaltojen ja monien muiden maiden työläiset ryhtyivät vastustamaan tätä rikollista hyökkäyssotaa tukeakseen nuorta neuvostovaltiota.

Tästä hetkestä säikähtynyt taantumusporvaristo julisti solidaarisuuden neuvostovaltiota kohtaan kuolemansyyniksi. Miltei kaikissa kapitalistisissa maissa alettiin ahdistaa ja vainota Neuvostoliiton ystäviä, ennen kaikkea kommunististen puolueiden, vallankumouksellisten ammattiliittojen, kommunististen nuorisoliittojen, naisjärjestöjen ja Neuvostoliiton ystävien yhdistysten jäseniä.

Taantumuksellisimmat hallitukset ryhtyivät ensimmäisen ja toisen maailmansodan välisenä aikana raivokkaisiin yrityksiin tuhotakseen verisen terrorin ja riehuvien vainojen avulla kaikki Neuvostoliiton aktiiviset ja uskolliset ystävät. Eivät ainoastaan Saksan, Italian, Espanjan ja Japanin fasistiset julmurit, vaan myöskin Puolan, Suomen ja Romanian ohranat ja muut Gestapon muunnokset harjoittivat työväenluokan ja edistykselli-

sen sivistyneistön järjestelmällistä ajojahtia. Ne pyydysivät verkkoihinsa ja kiduttivat petomaisesti kymmeniä tuhansia työtätekevän kansan parhaita poikia ja tyttöriä. Ja ratkaiseva kysymys, jonka nämä XX vuosisadan inkvisiittorit tekivät uhreilleen, kuului tavallisesti:

— Oletteko Neuvostoliiton puolella vai sitä vastaan?

Ja porvarillisen inkvisitiolaitoksen sellien seinät saattoivat todistaa, kuinka tämä kysymys alituisesti herätti taantumuksen näännyttämien vankien sydämessä erikoisen sankarillisen kestävyuden tulvahduksen. He tiesivät, että heidän henkilökohtainen kohtalonsa riippui tästä kysymyksestä. Heidän ei olisi tarvinnut kuin yhdellä sanalla sanoutua irti Neuvostoliitosta pelastaakseen itsensä kärsimyksistä. Mutta ylpeinä he vahvistivat kiintymyksensä Neuvostoliittoon.

Mistä tämä aatteellinen ja moraalinen kestävyys, tämä hengen ylevyys? Vastustajillemme se oli aivan käsittämätön ilmiö, jotain kummallista "fanatismia". Sillä eihän koskaan ollut sattunut sellaista, että joku porvarillinen valtio olisi tullut jonkun toisen maan kansalaisille tällaisen kiintymyksen kohteeksi.

Mutta siitä juuri onkin kysymys, että neuvostovaltio ei ainoastaan eroa perinjuurin kaikista aikaisemmista valtioista, vaan merkitsee myös sen korkean historiallisen päämäärän kauan odotettua toteutumista, josta edistyneen ihmiskunnan parhaat henget jo vuosisatoja ovat uneksineet. Kaikkien maiden poliittisesti tietoiset työtätekevät ymmärtävät, että neuvostovaltio on maailman ensimmäinen *sosialistisen yhteiskunnan* valtio, niiden ihmiskunnan edistyksellisten voimien etujoukko, joiden kutsumuksena on toteuttaa maailmanhistoriallinen prosessi porvarillisen riistoyhteiskunnan muuttamisesta vapaaksi sosialistiseksi yhteiskunnaksi.

Itse neuvostovaltion olemassaolo elähyttää kapitalististen maiden työtätekeviä heidän taistelussaan riistäjien ikeestä vapautumiseksi. Valveutuneimmat työtätekevät, kommunistit ja rehelliset sosialistit, ammentavat erikoista varmuutta sosialismin voitosta tietäessään, että kansoilla on taistelussa imperialismin ja kansainvälisen taantumuksen horjuttamiseksi nykyisin vankka tuki voittaneen sosialismin suuressa maassa.

Senvuoksi on heidän syvä kiintymyksensä sosialismin ja kommunismin asiaan erottamattomasti yhtynyt yhtä syvään kiintymykseen Neuvostoliittoa kohtaan. Siinä, että vakaumuksellinen kommunisti tai sosialisti ei missään olosuhteissa sanoudu irti Neuvostoliitosta, ei ole mitään ihmeellistä. Näkeehän hän neuvostomaassa itse sosialismin syntymämaan. Hän rakastaa sitä. Miten hän voisi sanoutua irti tällaisesta syntymämaasta! Kuinka hän, rehellinen ihminen, voisi kavaltaa sosialistisen isänmaan!

Neuvostovallan olemassaolon ensimmäisistä päivistä lähtien muiden maiden porvaristo vaati sosialidemokraattisia puolueita ottamaan päättävän asenteen neuvostovaltiota ja kaikkea sille myötätuntoista työväenliikettä vastaan. Sosialidemokratian opportunistiset johtajat, jotka jo kauan olivat pyrkineet todistamaan porvaristolle, etteivät he ole sen herruudelle vaarallisia, vaan päinvastoin hyödyllisiä ja välttämättömiä, alkoivat nyt tavattoman uutterasti osoittaa valmeuttaan neuvostovastaiseen ja kommunisminvastaiseen taisteluun. He tekivät sosialidemokraattisista puolueista hallitsevan porvariston tärkeimmän yhteiskunnallisen tukipylvään ja ryhtyivät itse sen poliittisiksi käytyreiksi, myivät itsensä hallituspaikoista ja muista tuottavista viroista.

Pian osoittautui kuitenkin, etteivät oikeistososialide-

mokraatit monissa porvarillisissa maissa kykene pidättämään laajoja työväenjoukkoja siirtymästä kommunistisen liikkeen puolelle. Tällainen tilanne muodostui kuten tunnettua, ensin Italiassa, sitten Bulgariassa, Puolassa ja Saksassa. Silloin taantumuspörvaristo, joka ei kyennyt pitämään valtaa käsissään parlamentaarisen demokratian menetelmiä käyttämällä, siirtyi sosialidemokratian avulla fasistisen diktatuurin terrorikomentoon.

Sen jälkeen kun Saksassa olivat nousseet valtaan Hitlerin fasistit, sosialismin ja Neuvostoliiton pahimmat viholliset, kaikkien imperialististen valtioiden taantumuspörvaristo alkoi panna toiveensa Saksan fasismin neuvostovastaiseen hyökkäyshenkeen. Sitä auttoivat kaikin keinoin sodan valmistelemissä englantilaiset, ranskalaiset ja amerikkalaiset imperialistit, puhumattakaan japanilaisista ja italialaisista. Mutta kaikki heidän suunnitelmansa yhteisesti sovitusta "ristirekkestä" Neuvostoliittoa vastaan joutuivat, kuten tunnettua, vuonna 1939 pakollisen tarkistuksen alaisiksi. Toisaalta Neuvostoliiton ulkopoliittikka paljasti ajoissa nämä suunnitelmat. Toisaalta taas kaikki Münchenin salaliittolaiset joutuivat sen imperialististen ristiriitojen välisen yhteentörmäyksen vaikutuksen alaisiksi, jota edellyttää tieteellisesti perusteltu Leninin ja Stalinin teoria maailmanhistorian laeista ja liikkeellepanevista voimista kapitalismin yleisen kriisin vallitessa.

Toinen maailmansota, jota kaikki imperialistit valmistivat Neuvostoliittoa vastaan, alkoi todellisuudessa Euroopassa hyökkäyshaluisimpien imperialististen (fasististen) valtojen sotana muita imperialistisia valtoja vastaan. Ja kun Saksa hyökkäsi Neuvostoliittoa ja Japani Yhdysvaltoja vastaan, muodostui Yhdistyneiden kansakuntien valtava liittoutuma fasistisia hyökkääjiä vas-

taan. Sittemmin Neuvostoliiton sankarilliset armeijat murskasivat fasistisen Saksan ja sen liittolaisten päävoimat. Fasistiset hyökkääjät kärsivät täydellisen tappion.

Näin historian todellinen kulku ”petkutti” perusteellisesti sosialismin imperialistisia vihollisia. Aivan havainnollisen vahvistuksen sai se vanha historiallinen kokemus, että kun raivostuneet taantumukselliset — häviöön tuomitun yhteiskunnallisen järjestelmän puolustajat — valmistavat ”yleishyökkäystään” yhteiskunnallisen edistyksen voimien tuhoamiseksi, niin se tavallisesti johtaa sitä nopeampaan historiallisen edistyksen myrskyisen vyöryn läpimurtoon — yhtä tai toista uomaa pitkin. Sosialismin ja demokratian kansainvälinen leiri selvisi Neuvostoliiton johtamana toisesta maailmansodasta ei heikentynein, vaan moninkertaisiksi kasvanein voimin. Sen sijaan imperialistisen taantumuksen kansainvälisen leirin riveistä puuttuivat sodan päättyessä sellaiset vahvasti aseistetut keskukset kuin fasistinen Saksa, Italia ja Japani. Enemminkin: aivan samoin kuin ensimmäisen maailmansodan kestäessä imperialistisesta järjestelmästä jäi pois Venäjä, siitä jäivät nyt pois uuden demokratian maat.

Näistä itä- ja kaakkois-Euroopan maista on sen jälkeen, kun ne ovat kukistaneet ulkomaisiin imperialistihin liittyneen sisäisen taantumuksen ja toteuttaneet koko suurteollisuuden kansallistamisen sekä tilanherrojen maanomistuksen hävittämisen, tullut kansandemokratian maita.

Neuvostoliiton sotajoukot vapauttivat kaikki nämä maat saksalaisesta ikeestä. Jo tämä seikka yksinään on ollut perustana Neuvostoliiton saavuttamalle valtavalle suosiolle näissä maissa, perustana laajojen työtätekevien joukkojen syvän kiitollisuuden tunteelle neuvostokansaa

kohtaan. Taantumuksellisten porvarillisten klikkien ja oikeistososialistien avoin neuvostovastainen asenne vain joudutti niiden eristymistä ja katastrofaalista tappiota vaaleissa. Sillä joka päivä jo sodan ja miehityksen aikana kansanjoukot Puolassa, Tšhekkoslovakiassa, Jugoslaviassa, Romaniassa, Unkarissa, Bulgariassa ja Albaniassa näkivät ja saivat kokemuksesta tietää, että se, joka on Neuvostoliiton puolella, on vapauden ja kotimaan kunnian puolella; joka on Neuvostoliittoa vastaan, hän on kotimaan kavaltaja ja ulkomaisten imperialistien kätyri.

Senvuoksi on aivan luonnollista, että sellaiset politiikoitsijat, jotka maan vapautuksen jälkeen rohkenivat esittää neuvostovastaisia tunnuksia tai jo aikaisemmin olivat tunnettuja vihamielisyydestään Neuvostoliittoa kohtaan, saivat osakseen työtätekevien joukkojen vihan ja halveksumisen.

Kansandemokratian maissa esittävät nykyisin Neuvostoliitolle vihamielisiä kehoituksia vain jotkut epätoivoiset vararikkoutuneet ulkomaisten imperialistien asiamiehet. Kaikki ne puolueet, ryhmät ja johtajat, jotka vakavasti perustavat laskelmansa kansanjoukkojen kannatukseen, puolustavat yhteistyötä ja ystävyyttä Neuvostoliiton kanssa. Tämä on tavattoman tärkeä tosiasia, joka useimmissa tapauksissa kuvastaa aivan vilpittöntä poliittista pyrkimystä. Eikä kansandemokratian maissa ole missään, Jugoslaviaa lukuunottamatta, aiheetta epäillä vastuunalaisten johtavien poliitikkojen Neuvostoliitolle ystävällisten lausuntojen vilpittömyyttä.

Jugoslaviassa taas, niinkuin todettiin kommunististen puolueiden tiedoitustoimiston kesäkuun neuvottelussa, kommunistisen puolueen johto on hylännyt puolueen kansainväliset perinteet ja lähtenyt kulkemaan natsionalismin tietä.

Jugoslavian kommunistisen puolueen johtajat ovat poikenneet marxilais-leniniläiseltä tieltä ajaessaan kansandemokratian olosuhteissa perinpohjin väärää, opportunistista linjaa.

Ei saa unohtaa, että kansandemokratia on välivaihe tiellä porvarillisesta valtiosta sosialistiseen valtioon, kapitalismista sosialismiin johtavalla tiellä. Yksikään maa ei voi kauan seistä välivaiheessa liikkumatta eteenpäin tai taaksepäin. Ellei se kulje sosialismiin johtavaa tietä pitkin, niin kehitys vie taaksepäin, kapitalismiin. Mutta kehitys sosialismiin ei kulje itsestään, alkuvoimaisesti. Tuleeko maa todella kulkemaan eteenpäin sosialismia kohti, riippuu proletariaatin luokkataistelun jatkuvasta kehityksestä ja valtion politiikan oikeasta suuntauksesta kommunistisen puolueen määrätietoisella johdolla.

Jugoslavian johtajat taas suuntautuivat luokkataistelun tukahduttamiseen. He alkoivat levittää sellaista käsitystä, ikäänkuin luokkavastakohdilla ei Jugoslaviassa enää olisi vakavaa merkitystä. Varsinkin maaseudulla he eivät ottaneet huomioon luokkakerrostumia ja kapitalismin syvien juurien elinvoimaisuutta yksityisessä talonpoikaistaloudessa. "Kristillisen sosialismin" vanhojen ideologiien tapaan he ilmeisesti olivat sitä mieltä, että kapitalismin juuret voidaan helposti hävittää, jos tässä tarkoituksessa kutsutaan talkoisiin "koko talonpoikaisto", riistoa harjoittavat suurtilalliset etunenässä, ja annetaan vastaava asetus. Leninin oppi proletariaatin hegemoniasta osoittautui olevan Jugoslavian kummunistiselle puolueelle painolasti, josta he vaieten vapautuivat.

Luokkataistelun tukahduttamisen näkökannasta heillä johtui myös sovittelutaktiikka Jugoslavian kansanrintaman puitteissa, johon työläisten ja työtätekevän talonpoikaiston lisäksi kuuluu myös suurtilallisia, kauppiaita,

pikkutehtailijoita ja porvarillista sivistyneistöä sekä erilaisia poliittisia ryhmiä, joukossa eräitä porvarillisia puolueita. Tässä kirjavassa seurassa johtajat pyrkivät välttämään millä hinnalla tahansa syytä erimielisyyksien ilmenemiseen: ehkäisemään työläisten luokkataistelun kehittymisen, koska osa laajan liiton osanottajista oli sitä vastaan; luopumaan kommunistisen puolueen johtavasta osuudesta, jopa piiloittamaankin sen kasvot, ettei kukaan liiton ei-kommunistisista osanottajista voisi tuntea itseään loukatuksi; rajoittamaan ja kaventamaan yhteistyötä Neuvostoliiton kanssa, koska yhdet ja toiset liiton porvarilliset osanottajat vieroksuvat tätä yhteistyötä . . .

Kun Jugoslavian kommunistisen puolueen johtajat antoivat vapauden tällaiselle virtaukselle, tapahtui poliittisessa linjassa vaarallinen nyrjähdys: sensijaan, että he olisivat vieneet eteenpäin työtätekevien asiaa nojautumalla kansanrintaman enemmistöön, työväenluokan liittoon köyhän ja keskivarakkaan talonpoikaiston kanssa, he pitivät parempana suuntautumista kansanrintaman poliittisesti takapajuisempien pikkuporvarillisten ainesten tasolle. Toisin sanoen syntyi blokkipolitiikka, joka perustui porvarilliseen natsionalismiin.

Ken on antautunut porvarilliseen natsionalismiin, häntä tietenkin vaivaa maansa vapaa yhteistyö sosialistisen valtion kanssa, olipa tästä yhteistyöstä maalle kuinka paljon tahansa hyötyä. Tällainen ihminen voi tietenkin tilaisuuden tullen antaa julkisia lausuntoja siitä, kuinka suotavia ovat mitä läheisimmät siteet neuvostokansalaisten ja hänen oman maansa kansalaisten välillä — käytännössä hän kuitenkin pyrkii rajoittamaan nämä siteet mahdollisimman vähiin. Täten häntä taivuttavat myös painostuksellaan imperialistiset valtiot, jotka

omien tarkoitustensa mukaisesti alituisesti pelottelevat itsenäisiä pikkuvaltioita kiristysuhkauksilla. Pyrkinessään vapautumaan tästä painostuksesta opportunistisen manööverin avulla pikkuporvarillinen natsionalisti tekee myönnytyksiä imperialistisille hallituksille voittaakseen niiden suosion. Ensimmäinen myönnytyks, jonka imperialistit vaativat kansandemokratian johtajilta, on se, etteivät he saa käyttäytyä Neuvostoliittoa kohtaan paremmin kuin he käyttäytyvät porvarillisia valtioita kohtaan.

Jugoslavian johtajat alkoivat menetellä näin. He ottivat käytäntöön Neuvostoliittoa kohtaan epäystävällisen politiikan: Neuvostoliiton sotilasasiantuntijoiden häpäisemisen ja neuvostoarmeijan halventamisen, erikoisen silmälläpito- ja varjostusjärjestelmän, jonka alaisiksi joutuivat Neuvostoliiton asiantuntijoina toimivat siviilihenkilöt sekä useat Neuvostoliiton viralliset edustajat Jugoslaviassa. Julkisuudessa Jugoslavian johtajat antavat julistuksia erikoisesta ystävydestään Neuvostoliittoa kohtaan, mutta samaan aikaan siellä todellisuudessa suhtaudutaan neuvostovaltioon, joka puolustaa kansandemokratian maiden riippumattomuutta ja turvallisuutta, samalla tavalla kuin imperialistisiin valtioihin, jotka uhkaavat niiden riippumattomuutta ja turvallisuutta.

Tämä Titon ryhmän neuvostovastainen asenne merkitsee todella suurta myönnytystä imperialistisille valtioille. Ja kun muistaa vanhan sananlaskun, että jos pirulle antaa pikkusormen, niin se vie koko käden, niin on vaikea arvioida niitä vaarallisia seurauksia, jotka Jugoslaviaa uhkaavat sen johtajien nykyisen politiikan tähden. Mutta vaikeaa on myös otaksua, että näin vahingollinen politiikka voisi jatkua kauan herättämättä vakavaa vastustusta Jugoslavian kommunistisen puolueen ja työtätekevien taholta.

Jugoslavian työtätekevähän tietävät omasta kokemuksestaan, että neuvostokansan veljellinen apu on korvaamaton ja välttämätön heidän hyvinvointinsa turvaamiseksi, vapauden, demokratian ja sosialismin asialle, heidän valtionsa talouden, kulttuurin ja puolustuskyvyn nopeata ja monipuolista kehitystä varten. Siksi ei niiden, työtätekevien joukkojen, ole vaikea ymmärtää, että jokainen toimenpide, joka heikentää tai rajoittaa yhteistyötä Neuvostoliiton kanssa, riippumatta sen enemmän tai vähemmän oikealta näyttävästä perustelusta, itse asiassa tähtää itse kansandemokratian olemassaolon perustan horjuttamiseen. Kenelle ei olisi selvää, että vain kuuluessaan yhtenäiseen demokraattiseen imperialisminvastaiseen leiriin, jonka johdossa on sosialismin mahtava maa, kansandemokratian maat voivat turvata riippumattomuutensa ja turvallisuutensa, koko tulevaisuutensa imperialistien painostusta ja pyyteitä vastaan.

Näin ollen näiden maiden työtätekeville ei solidaarisuus Neuvostoliiton kanssa ole mikään väittelykysymys, vaan syvä vakaumus. Senvuoksi on jokainen neuvostovastaisen politiikan harrastaja tuomittu häviöön, kun työläiset — elleivät tänään, niin huomenna — kysyvät häneltä:

— Oletteko Neuvostoliiton puolella vai sitä vastaan?

Sillä on mahdotonta otaksua, että työtätekevät joukot, jotka pitävät uskollisuutta ystävyydelle neuvostokansan kanssa elämänskäskynä, tyytyisivät vastaukseen, joka sisältäisi vain tosiasioista poikkeavia tyhjiä sanoja.

II

Vilpittömän ystävyuden ja solidaarisuuden tunteet Neuvostoliittoa kohtaan ovat moninkertaistuneet myöskin Länsi-Euroopan maissa sen sankarillisen vapaustais-

telun tuloksena, jota neuvostokansa kävi fasistista Saksaa ja sen liittolaisia vastaan.

Kuten kaikki vielä muistavat, Ranskan ja muiden, saksalaisten alistamien maiden kansanjoukot ottivat kuvaamattomalla riemulla vastaan viestit niistä suurista voitoista, joita neuvostoarmeijat saavuttivat Hitlerin Saksan kehutuista sotalaumoista. Euroopan kansat näkivät, että kaikista hitlerinvastaisen liittoutuman valloista vain Neuvostoliitto kykeni murskaamaan ja todella murskasi kansojen vapauden hirvittävän vihollisen päävoimat. Sosialistinen neuvostovaltio pelasti Euroopan fasistien orjuudesta.

Samaan aikaan näiden maiden kansanjoukot, jotka tahtoivat osallistua vastarintaliikkeeseen saksalaisia miehittäjiä vastaan, näkivät, että kaikista poliittisista puolueista vain kommunistinen puolue osoittautui kykeneväksi järjestämään ja johtamaan maansa vaikeata maanalaista työtä ja sissitaistelua. Näiden maiden sosialistiset puolueet lakkasivat itse asiassa sodan aikana tekemästä työtä itse paikalla, vaarojen keskellä, — jossain ulkomailla he harrastivat poliittisia kombinaatioita. Monista Ranskan ja eräiden muiden maiden tunnetuista sosialisteista, jotka seurasivat suurkapitalistien ja taantumuspoliitikkojen esimerkkiä, tuli kollaborationisteja, saksalaisten fasistien miehittäjien halveksittuja käytyreitä. Mutta rehelliset työläissosialistit ja sosialistisen liikkeen parhaat paikalliset aktivistit taistelivat käsi kädessä kommunistien kanssa maan vapauttamiseksi.

Siis kommunistit ja vasemmistososialistit — molemmathan kannattavat päättävästi solidaarisuutta Neuvostoliiton kanssa — osoittautuivat suuressa koetuksessa hehkuvimmiksi ja uhrautuvaisimmiksi isänmaanystäviksi. He pelastivat synnyinmaansa kunnian.

Ranskan sosialistisen puolueen jäsenten keskuudessa oli maan vapautuksen jälkeen halu yhteistyöhön kommunistien kanssa niin levinnyt, että tämän puolueen edustajakokous teki marraskuussa 1944 vastoin oikeisto-siiven tahtoa päätöksen neuvotteluihin ryhtymisestä kommunistisen puolueen kanssa yhtenäisen puolueen perustamisesta. Ja jos kommunistisen ja sosialistisen puolueen yhtyminen todella olisi tapahtunut, vaikkapa vain yksimielisen, vankan vaaliliiton muodossa, niin tämä liitto olisi epäilemättä voinut voittaa kaikissa vaaleissa edustajapaikkojen enemmistön ja johtaa maan todellisen demokratian ja sosialismin tielle. Mutta tämä näköala, joka uhkasi monopoleja ja porvariston huippukeroksen etuoikeuksia, nosti heti jaloilleen Ranskan "kahdensadan perheen" koko henkivartioston. Pantiin liikkeelle kaikki keinot, jotta sosialistinen puolue pakotettaisiin luopumaan yhtymisestä kommunistien kanssa. Hajaannus työväenliikkeeseen millä hinnalla tahansa! — oli monopolipääoman uskottujen miesten vaatimuksena. Ja oikeistososialistit, Leon Blum etunenässä, ryömiivät vaikka ulos nahastaan pyrkiessään täyttämään tämän taantumusporvariston tilauksen. Heitä tuki myös kansainvälinen taantumus. Kävi selville, että amerikkalaiset ja englantilaiset imperialistit olivat sangen kiinnostuneita Ranskan työväenliikkeen hajaannuksesta. Lontoon labouristisen keskuksen lähettiläitä saapui tuon tuostakin Pariisiin painostamaan sosialistista puoluetta.

Tuloksena oli, että pimeä hajoitustyö työväenluokan keskuudessa saavutti voiton Ranskassa. Sosialistinen puolue kieltäytyi kaikesta yhteistyöstä kommunistisen puolueen kanssa. "Kahdensadan perheen" herruus oli pelastettu.

Hajoitustyön mestari Leon Blum on monta kertaa sa-

nonut kommunistien solidaarisuuden Neuvostoliittoa kohtaan olevan sen syyn, jonka tähden hän pitää yhteistyötä heidän kanssaan mahdottomana. Jos Ranskan kommunistit sanoutuisivat irti Neuvostoliitosta, on hän jesuiittojen tavoin selittänyt, silloin ei yhtymisen tiellä olisi esteitä . . . Tällä selityksellä Blum on yrittänyt peittää petoksensa sosialismin asiaa kohtaan Ranskassa, mutta todellisuudessa hän on paljastanut itsensä. Sillä tilanne koko maailmassa on sellainen, että ilman solidaarisuutta Neuvostoliittoa kohtaan ei missään voi olla uskollisuutta sosialismin asialle. Jos katkaiset ystävyys-sitteet suureen neuvostomaahan, niin mistään et enää löydä luotettavaa tukea sosialismin puolustamiselle maassasi sosialismin ulkoisia vihollisia vastaan. Jos nouset kapinaan kansojen demokraattista leiriä vastaan, jonka johdossa on Neuvostoliitto, niin sillä autat sosialismin ja demokratian imperialistisia vihollisia.

Leon Blumin pitäisi paremmin kuin muiden ranskalaisen sosialistien tietää, että petollisuus Neuvostoliiton suhteen ja viha sitä kohtaan johtavat väistämättä peturuuteen työväenliikkeen ja sosialismin etujen koko linjalla. Ranskan sosialistisesta puolueesta, jota Blum johtaa, on jo tullut suoranainen ase taantumusporvariston luokkataistelussa Ranskan työtätekeviä vastaan. Suurkapitalistien rikastuttamiseksi sen ministerit järjestävät verilöylyjä lakkolaisia vastaan, jotka vaativat vähäistä koroitusta kurjaan työpalkkaansa. Järjestettyään tällaisen verenvuodatuksen viime vuoden syksynä he toistivat sen kesäkuussa 1948 Clermont-Ferrandissa. Samaan aikaan Blum antaa lausuntoja "toimeenpanovallan voimistamisen tarpeellisuudesta", saaden suosionosoituksia de gaullelaisilta ja muilta taantumuksellisilta, jotka näiden lausuntojen takaa väinuavat hänen olevan valmiin pettä-

mään porvarillisen demokratian rippeetkin. Mutta Blumia innostavat Amerikan imperialistien suunnitelmat. Hän antaa kannatuksensa Lontoon päätöksille, jotka, kuten tunnettua, edellyttävät Ranskan rikkaimman teollisuusalueen Lothringenin liittämistä niin sanottuun "Länsi-Saksan piiriin". Järjestelmällisesti hän levittää kapitalistista ajatusta siitä, että Ranskan, samoin kuin muidenkin Euroopan kansakuntien on ehdottomasti "yhteisen päämäärän hyväksi luovuttava osasta omaa suvereenisuuttaan".

Kommunistit taas puolustavat koko tarmollaan Ranskan suvereenisuutta, sen täydellistä taloudellista ja poliittista riippumattomuutta. Samoin kuin aikaisemmin saksalaisvaaran uhatessa, niin nytkin yhä kasvavan amerikkalaisvaaran uhatessa itse elävä elämä vahvistaa, että Ranskan kommunistit, joita heidän solidaarisuutensa tähden Neuvostoliittoa kohtaan on syytetty puuttuvasta isänmaallisuudesta, todellisuudessa taistelevat ensimmäisissä riveissä maansa vapauden puolesta. Mutta ne, jotka ovat syyttäneet kommunisteja, osallistuvat nyt, amerikkalaisen holhouskomennon aikana, Ranskan riippumattomuuden ja suvereenisuuden hävittämiseen yhtä uutterasti kuin tunnetut kollaborationistit saksalaisen "holhouksen" aikana.

Viime vuoden marraskuussa Ranskan sosialistiministerit järjestivät, kuten tunnettua, jopa neuvostovastaisia poliisiprovokatioitakin, ilmeisenä tarkoituksenaan amerikkalaisten maailmanherruuden tavoittelijain luottamuksen ansaitseminen. Kaikki tämä tekee sen vaikutuksen, että ranskalaiset oikeistososialistit pyrkivät epätoivoisesti saamaan Amerikan rahavallan rönkkeitä edustajat vakuutetuiksi siitä, etteivät he silloin, kun Ranskassa pystytetään amerikanisoitu Vichyn valtakomento, voi

löytää parempia kollaborationisteja kuin oikeistososialistit.

Amerikkalaisilla puolestaan ei tässä tilanteessa ole mitään palvelushaluisten sosialistien käyttöä vastaan, mutta samaan aikaan he kannustavat yhä avoimemmin Ranskan taantumusporvariston ponnistuksia niiden luodessa uutta tukipylyvästä — de Gaullen fasistityypistä järjestöä, jota taantumus pitää luotettavampana kuin sosialistista puoluetta. Mikä myöhemmin tulee olemaan Ranskan sosialistisen puolueen kohtalona, sen näyttää tulevaisuus. Mutta jo tänään kaikki tietävät sen, että sosialistinen puolue on menettänyt työläisten luottamuksen parin kolmen viime vuoden kuluessa. Sosialistisen puolueen johdon kommunisminvastainen ja neuvostovastainen asenne on jo käynyt kalliiksi tälle puolueelle: se on menettänyt aikaisemman vaikutuksensa vaaleissa, ja monet sosialistiset työläiset ovat lähteneet sen riveistä.

Ranskan kommunistinen puolue sensijaan on voittanut työväenluokan laajojen joukkojen luottamuksen ja vallannut vankasti Ranskan työtätekevien voimakkaimman puolueen paikan. Sen edessä on satoja esteitä ja vaikeuksia, mutta se ei pelkää vaikeuksia, jotka ovat väistämättömiä taistelussa sosialismin suuren aatteen puolesta.

Ranskan työtätekevien perusjoukot ovat selvästi näyttäneet, etteivät he anna minkäänlaisten taantumusporvariston asiamiesten johdattaa itseään syrjään solidarisuuden tieltä Neuvostoliittoa kohtaan.

Englannin labour-puolueen suhtautumista Neuvostoliittoon kuvaa jo se tosiasia, että se on ainoa puolue Euroopassa, joka, vaikka se nimittääkin itseään työväenpuolueeksi, rankaisee riveistään erottamalla jokaista jäsentään, joka haluaa kuulua Neuvostoliiton ystävien yhdistykseen.

Sodan aikana labour-johtajat ymmärrettävistä syistä pidättyivät esiintymästä Neuvostoliittoa vastaan — niinpä menetteli silloin myös Churchill. Mutta Churchillin hallitukseen osallistuessaan he ottivat hiljaisesti osaa salaisiin suunnitelmiin Neuvostoliiton heikentämiseksi, pitkittämällä toisen rintaman muodostamista ja muita keinoja käyttämällä. He ryhtyivät myös jyrkkiin toimenpiteisiin niitä labouristeja vastaan, jotka osallistuivat toisen rintaman viipymätöntä muodostamista vaatineeseen liikkeeseen.

Sodan ja Englannin parlamenttivaalien jälkeen labour-puolueen johtajat, jotka olivat saaneet hallitusohjaket käsiinsä, asettivat selvästi tehtäväkseen ylittää politiikassaan Neuvostoliiton suhteen yliöpäisimpienkin imperialistien odotukset. Ilmeisesti he perustivat laskelmansa siihen, että ellei "itse" Churchillillä tule olemaan aihetta tyytymättömyyteen ja vastaväitteisiin heidän ulkopoliittista peruslinjaansa vastaan, niin se merkitsee heille, labouristeille, niin suurenmoista "voittoa", ettei kukaan enää voi horjuttaa heidän asemaansa vallan portilla . . .

Ja kaikki sujui tämän suunnitelman mukaan. Labouristiset ministerit sylkäsivät ennen vaaleja antamalleen lupaukselle Englannin ja Neuvostoliiton suhteiden parantamisesta. He ottivat suuntauksen Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita vastaan tähdätyn hyökkäysblokin muodostamiseen yhdessä Yhdysvaltojen kanssa. Englanti yritti yhdessä Yhdysvaltojen kanssa sekaantua kursailematta kansandemokratian maiden sisäisiin asioihin harjoittaen painostusta mitättömän taantumuksellisen salaliittoryhmän etujen ajamiseksi. Järjestelmällisesti Englanti yhdessä Yhdysvaltojen kanssa rikkoi Jaltan ja Potsdamin konferenssin päätöksiä Saksan demili-

tarisoimisesta ja demokratisoimisesta. Labour-hallitus esiintyi dollaridiplomatian "kylmän sodan" ja sen ahneiden valloitus suunnitelmien innokkaana aseenkantajana Euroopassa. Churchill oli täysin tyytyväinen. Tuon tuostakin hän ylisti Bevinin ja Attleen neuvostovastaista politiikkaa. Myöskin amerikkalaiset taantumuslehdet osoitivat suosiotaan.

Näin siis labour-ministerit saattoivat todistaa, että heidän ulkopoliittikkansa tyydyttää perussisällöltään Englannin imperialistien kaikki vaatimukset. Kukaan konservatiiveista ei olisi voinut keksiä tai ehdottaa Neuvostoliitolle vihamielisempää politiikkaa. Sillä labour-hallituksen politiikka onkin itse asiassa piintyneimpien konservatiivien politiikkaa. Vain se muoto, jossa tämä politiikka tarjoillaan on labour-johtajien oma, enemmän tai vähemmän alkuperäinen.

Kannattaa kiinnittää huomiota tähän muotoon. Eräät Neuvostoliiton viholliset haukkuivat sitä tunnetusti alin omaa, vastustivat aina yhteistoimintaa sen kanssa. Tämä ei ole labourististen sanan mestareiden menetelmä. Heistä ei edes voi sanoa, että he olisivat aina sanoissa puolesta ja vain teoissa vastaan. Ei, he ovat vielä vilpillisempiä. Teoissa he ovat tietenkin Neuvostoliiton kanssa harjoitettavaa yhteistyötä vastaan, sanoissa he taas puhuvat samaan aikaan sekä puolesta että vastaan.

Tätä erikoisuutta ei ole vaikea havaita, jos vain kiinnitetään huomiota sellaisten puhujien kuin Attleen, Bevinin ja Morrisonin tavallisten neuvostovastaisten esiintymisten kaavaan. Heidän puheensa tästä aiheesta ovat aina suunnilleen tähän tapaan rakennetut: Ensin puhuja vakuuttaa juhlallisesti: — Olemme ehdottoman vilpittömiä toivoessamme yhteistyötä Neuvostoliiton kanssa. Mutta — Neuvostoliiton edustajien kanssa on mahdoton-

ta päästä sopimukseen, mahdotonta olla yhteistyössä. Minkätähden? Tällä kohdalla puhuja tekeytyy ikäänkuin hän tahtois selittää vallitsevia erimielisyyksiä, mutta sensijaan hän alkaakin näyttää taitoaan neuvostovastaisessa parjauksessa. Hän kestitsee kuulijakuntaa valheellisilla väitteillä sellaisin hevosen annoksin, että saattavat joskus punastua ihmeitä nähneet parlamenttitalon seinätkin. Puheen lopussa harjaantunut puhuja vielä hellyttää kuulijoita jollakin tehoavalla huokauksella, esimerkiksi näin: — Ah, kuinka onnellisia me kaikki olisimme, jos Neuvostoliiton kommunistit lakkaisivat olemasta sellaisia . . .

Jos lopuksi lasketaan, mikä on tällaisen labour-puhujan neuvostovastaisen puheen tavallinen kokoonpano, saadaan tulokseksi likipitäen: kaksi osaa ulkokultaisuutta ja kaksitoista osaa parjausta. Näin en lainkaan sano sitä varten, että sille naurettaisiin. Sillä ensiksikin se ilmiö, josta tässä puhun, ei ole naurettava, vaan iljettävä. Toiseksi ei ole naurun eikä kiitoksen asia, että nykypäivien Englannissa monet työläiset ja työväenjärjestöjen luottamushenkilötkin vielä kuuntelevat suuttumatta näin aliarvoisia puheita. He kuuntelevat niitä eivätkä tiedä, mikä on totta ja mikä valhetta, koska he eivät tunne eivätkä tarkista alkeellisia tosiasioita nykyajan kansainvälisessä elämässä.

Totuuden selvillesaamiseksi ei ole muuta keinoa kuin tosiasioiden tarkistaminen. Puhuiivatpa labour-ministerit mitä tahansa, tosiasiat puhuvat siitä, että labour-hallitus työskentelee Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita vastaan suunnatun kansainvälisen sotilaspoliittisen blokin luomiseksi. Länsi-Euroopan sotilasliitto on jo perustettu ja se on saanut virallisen muodon, vaikka labouristit vielä vuosina 1946 ja 1947 vannoinvat, ettei tämä

Churchillin hanke kuulu heidän suunnitelmiinsa. Nyt Bevin painostaa Skandinavian maita ja kiukuttelee Ruotsin hallitukselle siitä horjuvaisuudesta ja puolinaisuudesta, jota se osoittaa tämän uskalletun aikeen suhteen. Vielä enemmän hän on kiukuissaan siitä, että Tshekkoslovakiaan ja Unkariin asetetut toiveet luhistuvat lopullisesti, kun näissä maissa valmistellut salaliitot menivät myttyyn. Mutta sensijaan de Gasperin hallitus Italiassa näyttää jo rauhansopimuksen täyttämistä Neuvostoliittoa kohtaan karttavalla politiikallaan, että se on valmis osallistumaan mihin vehkeilyihin tahansa, jotka vastaavat Amerikan imperialistien pyyteitä. Sitä paitsi Länsi-Saksaa militarisoidaan uudelleen, irroitetaan muusta Saksasta ja valmistellaan Marshallin suunnitelman tärkeimmäksi sotastrategiseksi tukikohdaksi. Kiistämätön oikeus koko tämän yrityksen fyrrerin osaan on taattu amerikkalaiselle osakkaalle, jolla on taskussaan sekä dollareita että atomipommi.

III

Eivätkö nämä tosiasiat puhu englantilaisen samoin kuin amerikkalaisenkin diplomatian järjestelmällisestä työstä omalaatuisensa entisestään korjatun "Antikominternblokin" aikaansaamiseksi, joka selvästi on tarkoitettu palvelemaan ei rauhan, vaan sodan aseena! Ja jos näin on, niin on ymmärrettävää, miksi Englannin labour-puolue koko ajan osoittaa niin epälevää kiinnostusta sisäisen taantumuksen voimistamiseen Euroopan mantereella maissa. Työväenliikkeen hajoittamisessa, kommunistien syrjäyttämisessä hallituksista, vasemmisto-opposition tukahduttamisessa sosialidemokraattisissa puolueissa, oikeistososialistien kannustamisessa liittoon taantumuspulueiden kanssa, natsipuhdistuksen ehkäisemisessä

Saksassa ja Itävallassa — kaikessa tässä tulee selvästi näkyviin länsiblokin labourististen järjestäjien strateginen kiinnostus taantumuksen sisäisen kestävyuden lujittamiseen tämän imperialistisen liittoutuman kaikissa hauraissa renkaissa.

Toiset tosiasiat osoittavat, että labour-johtajat ovat katsoneet tarpeellisiksi itse Englannissakin ryhtyä "puhdistamaan selustaa". He ovat alkaneet pelätä, että sielläkin on selusta epäluotettava. Samoin kuin Trumanin hallitus Amerikassa niin labour-hallituskin Englannissa päätti aloittaa sen eroittamalla valtion palveluksesta kaikki kommunistit ja niin sanotut mukana kulkijat, so. kaikki ne henkilöt, jotka eivät hyväksy hallituksen poliittista suuntaa. Minkätähden heidät erotetaan? Siksi, että he arvostelevat labour-hallitusta tai ilmaisevat "epäisänmaallisuutensa" sillä, että he arvostelevat nykyistä Amerikan politiikkaa. Tai jos eivät arvostelekaan, niin joka tapauksessa he ajattelevat pahaa ylemmistään. Sekin on jo pahasta, että kommunistit ja muut, jotka eivät ole omaa väkeä, näkevät, mitä labour-päälystyö tekee. Parempi on pitää loitolla liiat silmät. Ja se on aivan ymmärrettävää: kenellä on huono omatunto, hän vilkuilee aina ympärilleen peläten syrjäisten silmiä.

Eikö tällaisen puhdistuksen toimeenpano Englannissa ole tosiasia? Mutta ymmärtävätkö Englannin työtätekevät, mitä tämä tosiasia merkitsee? Poliittisesti valistuneet ihmiset tietenkin ymmärtävät sen, mutta he ovat toistaiseksi Englannissa vähemmistönä.

Eräät englantilaiset kirjailijat esim. ovat tuominneet tämän labour-hallituksen toimenpiteen. Tunnettu kirjailija Douglas Goldring on sanonut: "tämä osoittaa, että inhoittavan Trumanin opin mukaisesti on periaatteessa päätetty käydä sotaa Itä-Euroopan demokraattisia maita vastaan".

Me emme tiedä, onko näin päätetty vai ei. Mutta siitä riippumatta tämän hetken vaatimuksen oivaltavat ehdottomasti oikein ne Englannin edistykselliset, jotka asettavat kysymyksen näin: hinnalla millä tahansa on sodanlietsojien suunnitelmat tehtävä tyhjiksi! Entä kuka voi Englannissa tarttua sodanlietsojia käteen? Onko Englannissa sellaista voimaa? On. Se on työväenluokka — Englannin kansan perusvoima. Sillä ei ole mitään kiinnostusta uuteen sotaan, vaan se on päinvastoin kaksinverroin kiinnostunut rauhan turvaamisesta. Ellei työväenluokka tunne tilanteen vakavuutta tai jos se suhtautuu passiivisesti sodan vaaran kärjistymiseen uskoen kysymyksen sodasta ja rauhasta labour-ministerien hoidettavaksi, silloin se tietenkin antautuu vaaraan joutua verisen sodan tahdottomaksi uhriksi. Mutta jos Englannin työväenluokka tulee valppaana seuraamaan sodan alkuunpanijoiden vaarallisia hankkeita ja aktiivisesti taistelemaan niitä vastaan, niin sillä epäilemättä tulee olemaan tärkeä merkitys rauhan säilyttämiselle.

Joku voi ajatella, että Englannin asenteesta riippumatta Amerikka joka tapauksessa aloittaa sodan ja vetää siihen sitten mukaan myös Englannin. Englantilainen kirjailija Colder-Marshall ilmaisi äskettäin pelkäävänsä, että "labour-poliitikot myyvät maamme vieraan kapitalistivallan orjuuteen" ja silloin tämä valta voi "syöstä meidät sotaan luonnollisia sosialistisia liittolaisiamme vastaan".

Amerikassa on tietenkin vaikutusvaltaisten finanssi-ruhtinain ja kenraalien joukossa sellaisiakin, jotka ovat siinä määrin imperialististen pyyteiden ja hysteerisen yhteiskunnallisen pelon riivaamia, etteivät hillitsevät keskuksat heidän päässään enää toimi: heitä vetää puoleensa aivan kuin Hitleriä suuri seikkailu, hyökkäys, maailmansota. Mutta Amerikan hallitus tuskin voi näin

sokeasti olla ottamatta huomioon koko sitä vaaraa, mikä sisältyy sodan syttymiseen, varsinkin, jos se tietää, että porvarillisten maiden, myöskin Englannin työväenjoukot ovat varuillaan.

Rauhan säilyttäminen riippuu siis määrättyyn asteen saakka myös siitä, kykenevätkö uuden sodan vastustajat Englannissa riittävästi kohottamaan Englannin työväenluokan laajojen joukkojen poliittista tietoisuutta, valppautta ja toimintahalua. Olen varma siitä, että tänä päivänä monilla englantilaisilla työläisillä ei ole realistista käsitystä edes siitä, missä mittasuhteissa ja muodoissa on jo käynnissä välitön sotilaallinen yhteistyö Englannin ja Yhdysvaltojen välillä, eivätkä he ajattele, mitä varten sitä harjoitetaan, kenen hyödyksi. Sentähden on niin tarpeellista ja tärkeätä valistaa työläisiä, ensi tilassa kaikkia järjestyneitä työläisiä, herättää työväenjoukkojen omaatuntoa, auttaa heitä tajuamaan, että uuden sodan valmistelu on sellaisen hirvittävän rikoksen valmistelua, joka on ehkäistävä.

Missään tapauksessa ei saa typerän herkkäuskoisuuden vallassa mukautua siihen, että kysymys sodasta ja rauhasta vähääkään riippuisi sellaisten labouristien kuin Bevinin, Attleen ja heidän kumppaniensa mielentilasta. Liian halukkaasti he täyttävät imperialistien ylettömiä toiveita ja tarttuvat heidän tyrkyttämiinsä aatteisiin, ja liian karkeasti he ylenkatsovat työtätekevien etuja. Ilmeisesti he vihaavat Neuvostoliittoa niin sokeasti, että heidän väitteensä hyvien englantilais-neuvostoliittolaisien suhteiden toivomisesta ovat selvästi ristiriidassa sen kanssa, mitä he todellisuudessa tekevät. Bevin mm. itsekin korostaa päättäneensä pyrkiä toteuttamaan ”suunnitelman yhtenäisestä Euroopasta ja Euroopan säilyttämisestä länsimaisen sivistyksen keskuksena”, so. kapitalis-

min keskuksena samaan aikaan kun jokainen järkevä hallitus on velvollinen huolehtimaan nykyajan Euroopassa vallitsevan kahden erilaisen järjestelmän — sosialistisen ja kapitalistisen — rauhanomaisesta rinnakkain elämisestä ja yhteistyöstä. Mutta selvää on, että sellaisille miehille kuin Bevinille eivät anna rauhaa niiden voimapolitiikan mestareiden laakerit, jotka ovat jo yrittäneet kyhätä kokoon "yhtenäisen Euroopan" ja pystyttää siinä "uuden järjestyksen".

Mutta pystyvätkö Englannin työläiset ja heidän järjestönsä tekemään lopun Bevinin ja Attleen rauhanasialle turmiollisesta ulkopolitiikasta? Oikeisto-labouristien ryhmähän pitää tiukasti käsissään labour-puolueen ja myöskin ammattijärjestön pääneuvoston sekä monien eri ammattiliittojen koneistoa. Tämän koneiston avulla oikeistolaiset johtajat tunnetusti lyövät säännöllisesti opposition vuosikokouksissa ja konferensseissa ja niiden väliaikoina he erottavat puolueesta yksityisiä vasemmistolaisia labouristeja. Seurauksena on, että eräät vasemmistolaiset menettävät rohkeutensa ja toimintahalunsa, koska heillä ei ole riittävästi varmuutta siitä, että Englannin työväenluokka pystyy taltuttamaan labour-ministerit, jotka toteuttavat käytännössä imperialistien suunnitelmia.

Nämä ovat aiheettomia epäilyksiä. Kykenihän Englannin työväenluokka vuonna 1919 tarttumaan Churchillin käteen, kun hän silloin sotaministerinä ollessaan järjesti neljäntoista valtion häpeällisen sotaretken nuorta neuvostotasavaltaa vastaan. Englannin työväenjärjestöt painostivat silloin niin voimakkaasti oikeistolaisia johtajiaan, että vieläpä Ramsay MacDonalidin ja Ernest Bevininkin oli pakko yhtyä työläisten vastalauseeseen neuvostovastaisen intervention johdosta. Olisiko Englannin työ-

väenluokka siitä lähtien tullut heikommaksi tässä suhteessa? Ei tietenkään — päinvastoin se on tullut voimakkaammaksi.

Entä vuonna 1931, kun MacDonald teki petoksensa? Kykeniväthän labour-puolueen järjestöt silloinkin myrskyiseen vastalauseeseen. Ne heittivät MacDonaldin, puolueen vanhan johtajan, yli laidan. Mutta oliko MacDonaldin petos turmiollisempaa kuin nykyisten labour-ministerien osallistuminen uuden maailmansodan valmisteluun?

Ei siis ole syytä epäillä, etteikö Englannin työväenluokka pystyisi täyttämään velvollisuutensa, jos vain kaikki vallankumoukselliset sodan vastustajat, kaikki Neuvostoliiton kanssa harjoitettavan yhteistyön vilpittömät kannattajat liittyvät läheisemmin työväenjoukkoihin ja vakavasti auttavat niitä tajuamaan velvollisuutensa taistelussa rauhan ja työväenasian puolesta.

* * *

Ehdottomia takeita uutta sotaa vastaan ihmiskunnalla ei ole niin kauan kuin maailmassa on olemassa petomaisen ahne imperialismi.

Jo kaksi kertaa kansainvälinen imperialismi on päästänyt valloilleen maailmansodan. Sekä ensimmäisellä että toisella kerralla osa ihmiskuntaa vapautui imperialismin kahleista. Ei ole mitään aihetta otaksua, että lopputulos olisi toisenlainen, jos maailman kansat vielä kolmannen kerran olisivat kykenemättömiä pidättämään imperialisteja hyökkäyssodasta.

Tilanne maailmassa on jo sellainen, että sosialismi yhä tai toista tietä tulee astumaan kapitalismin tilalle niiden yhteiskunnallisen kehityksen kiertämättömien lakien pohjalla, joita kukaan ei voi kumota. Kokemus on vain osoittanut, niinkuin edellä jo totesimme, että joka

kerta, kun riehaantuneet taantumukselliset imperialistit valmistelevat "yleishyökkäystä" jo kypsyneen yhteiskunnallisen edistyksen voimien tuhoamiseksi, se päinvastoin johtaakin sitä nopeampaan historiallisen edistyksen myrskyisen vyöryn läpimurtoon.

Taistelua käydään koko maailmassa kahden leirin välillä, ja ken vielä nytkin esiintyy "kolmannen voiman" lipun alla, hän on joko imperialistisen taantumusleirin salainen asiamies tai poliittisesti sokea, joka pian tulee näkemään, että hän on ollut omien harhakuvitelmiensa tai vieraan petoksen surkea uhri.

Sosialismin ja demokratian imperialisminvastainen leiri ei koskaan aikaisemmin ole ollut niin voimakas kuin nyt. Hyökätessään sitä vastaan imperialistit voivat vain murskata päänsä.

Alkoot he unohtako, että kansojen taistelussa imperialistisen leirin rikollisia seikkailusuunnitelmia vastaan on johtavalla paikalla maailman mahtavin valta — meidän Neuvostoliittomme, kansojen ystävyden ja veljeyden suuren aatteen esitaisteliija. Neuvostokansa on koko edistyneen ihmiskunnan lipunkantaja. Järkeä vailla ovat ne imperialistit, jotka voivat kuvitella, että kohtalo hymyilee heille, jos he pakottavat ihmiskunnan rikolliseen sotaansa. Katsokaamme, kenen polvet vapisevat, kun tällainen sota asettaa aivan jyrkästi kapitalismin orjien monimiljoonaisille joukoille ja sorretuille kansoille ratkaisevan kysymyksen:

— Oletteko Neuvostoliiton puolella vai sitä vastaan? Oletteko kansandemokratian puolella vai sitä vastaan? Oletteko rauhan ja kansojen veljeyden puolella vai sitä vastaan? Minkä puolesta tahdotte käydä sotaa: riistosta vapaan sosialistisen elämän vai vanhan kapitalistisen orjuuden puolesta?

Mutta me olemme sitä mieltä, että sota voidaan välttää. Työätekevät voivat toiminnallaan ehkäistä sodan. Mitä päättävämmin kaikkien maiden työätekevät tulevat taistelemaan sodanlietsojia ja heidän kätyreitään vastaan, sitä enemmän toiveita on siitä, että kehitys sosialismiin kulkee päätökseen ilman uutta sotaa.